

PARAULA I VIDA

«*Via lucis*» - Pel camí de la Llum (3)

Reflexionem avui sobre **les estacions 5a a 8a del camí de «llum» i de vida** que conformen el **Via-lucis**. Són altres aspectes del ric Misteri de la Pasqua que contemplem i celebrem cada diumenge i a cada Eucaristia.

5. Jesús s'apareix a Maria Magdalena i la fa apòstol dels seus apòstols. Podem llegir el text de *Joan*, 20,11-18, i contemplar. Aquella dona que havia estat salvada del pecat i valorada com a filla de Déu és la que restà fidel al peu de la creu i en la intenció d'ungir el cos mort del Senyor. Perquè estima molt, arrisca molt aquell matí del diumenge i el Senyor li surt a l'encontre. N'hi ha prou amb el seu nom dit pel Mestre Estimat, *Maria!*, perquè el reconegui i cregui, *Rabbuni!* I l'envia als seus amics que dubtaven

i tenien por: la fa apòstol dels seus apòstols! Som estimats de Déu i la Resurrecció ens ho demostra de nou. Comptem per a Déu. Podem buscar-lo de tot cor com Maria, i el trobarem. Fem-lo conèixer a tots els qui ens envolten, proclamem les nostres conviccions amb coratge.

6. Jesús retorna l'esperança a dos deixebles desanimats. Text: *Lluc* 24,13-35. Aquells que marxaven decebuts cap a Emmaús, el senten proper, amb el cor ardent, i aprenen de Jesús mateix a rellegir amb fe les Escripcures, a pregar, a viure d'esperança, i a reconèixer-lo en partir el Pa. Demanem-li també que «es quedi amb nosaltres, que es fa tard», que ens ajudi a creure, que ens retorni sempre l'esperança, que ens ajudi a tenir uns ulls nous i ben oberts que el reconeguim en el camí de la vida i en la celebració de l'Eucaristia, especialment quan la temptació del desànim sigui més forta. Resuscitar ha de ser ja des d'ara viure amb esperança i alegria, perquè el Senyor camina amb nosaltres, ens sosté i ens fa forts.

7. Jesús mostra als apòstols i a Tomàs en especial, la seva carn ferida i vencedora. Text: *Joan* 20,24-29. «No siguis incrèdul, sinó creient» se'ns diu també a cadascú de nosaltres. La fe és el camí més sensat, més raonable, més humà... Crec, Senyor, però ajuda'm a creure sense veure. «Feliços els qui creuran sense haver vist». Fer confiança al testimoniatge dels apòstols i dels creients que ens han precedit. I rendir-se amb actitud obedient i confiada: «Senyor meu i Déu meu!». Podem repetir aquestes paraules sovint i deixar que calin fons: Jesús és el «meu» Senyor i el «meu» Déu! La Llum del Crist esvaeix els dubtes i mostra el camí humil de la fidelitat mantinguda.

8. Amb el seu cos gloriós, Jesús explica que també els morts ressuscitaran. Text: *Lluc* 24,36-49. Jesús menja amb els seus apòstols perquè vol que creguem que no és una fantasma ni una imaginació, sinó que està realment viu, amb un cos ressuscitat, espiritual, que ja pertany a la vida de Déu. I com als apòstols, també a nosaltres ens fa testimonis de la seva vida «nova» que dona esperança més enllà d'aquesta vida terrenal. Els morts ressuscitaran, i podem creure en la resurrecció de la carn i la vida perdurable. Tot el que ara és dolor, feblesa i finitud un dia serà glòria i felicitat sense fi, amb una carn transfigurada. Aquest és el nostre real destí: viure per sempre!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Beatificació de Joan Pau II

Benet XVI, que va col·laborar amb el Papa Joan Pau II durant 23 anys i presidí la solemne cerimònia de la seva beatificació el passat 1 de maig, resa davant del seu fèretre, que fou exposat davant l'altar papal i venerat, després del Sant Pare, pels cardenals, els bisbes i molts pelegrins del milió que varen participar en la beatificació. En una memorable homilia, Benet XVI va parlar del seu «estimat predecessor» com un gegant i una roca de la fe, com un entranyable devot de la Mare de Déu i com un gran servidor de l'Església, recordant també la seva participació en el Concili Vaticà II. La festa del beat Joan Pau II se celebrarà cada any el 22 d'octubre, aniversari de l'inici solemne del seu pontificat, l'any 1978.

EDITORIAL

Joan Pau II, un gegant de la fe

Caldrà llegir i meditar la bellíssima homilia de Benet XVI en la beatificació del seu estimat predecessor, Joan Pau II. Si calgués fer-ne una síntesi del contingut podríem dir que el presentà com un gegant de la fe. «Ell (Joan Pau II) ens ensenyà que no havíem de tenir por de ser cristians ni de la veritat, perquè la veritat és la primera garantia de la llibertat.»

Parlà de la seva profunda pietat mariana, recordant l'aportació del Sant Pare polonès al Concili Vaticà II —des de l'inici fins a la clausura— i fent especial referència a la vocació universal a la santedat i al capítol dedicat a la Mare de Déu en la constitució conciliar sobre l'Església. «Ell sabia que dedicar a Maria el darrer capítol del document sobre l'Església significava posar la Mare del Redemptor com a imatge i model de santedat per a tots els cristians i per a l'Església sencera». També recordà que aquesta visió teològica és la que Joan Pau II descobrí de jove i després conservà i aprofundí durant tota la seva vida: l'espiritualitat de sant Lluís Maria Grignon de Monfort, expres-

sada en el llibre *Tractat de la veritable devoció a la Santíssima Verge*, en el qual trobà «un principi fonamental per a la seva vida» i el seu famós lema «totus tuus».

Recordà també que Joan Pau II, en ser elegit Papa, «portava amb ell una profunda reflexió sobre la confrontació entre el marxisme i el cristianisme, centrada en l'home». I resumí el seu missatge amb una doble expressió, d'una gran densitat teològica i pastoral: «L'home és el camí de l'Església, i Crist és el camí de l'home». «Allò que el Papa tot just elegit demanava a tots, ell mateix ho realitzà en primera persona: obrir a Crist la societat, la cultura, els sistemes polítics i econòmics, invertint amb la força d'un gegant, força que li venia de Déu, una tendència que podia semblar irreversible».

Finalment, Benet XVI, després de recordar la seva experiència de col·laboració durant 23 anys amb el Sant Pare polonès, va acabar dient: «Benaurat tu, estimat Papa Joan Pau II, perquè has cregut! Et demanem que continuïs sostenint des del cel la fe del poble de Déu. Amén.»

ANY MARAGALL

Cant espiritual (*fragment*)

Tant se val! Aquest món, sia com sia
tan divers, tan extens, tan temporal;
aquesta terra amb tot el que s'hi cria,
és ma pàtria, Senyor, i ¿no podria
ésser també una pàtria celestial?
Home só i és humana ma mesura
per tot quan puga creure i esperar:
si ma fe i ma esperança aquí s'atura,
me'n fareu una culpa més enllà?
Més enllà veig el cel i les estrelles,
i encara allí voldria ésser-hi hom:
si heu fet les coses a mos ulls tan belles,
si heu fet mos ulls i mos sentits per elles
per què acluca'ls cercant un altre com?

(Barcelona, 1909-1910)

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenès i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusura: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare».

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, diciendo que en el suministro diario no atendían a sus viudas. Los Doce convocaron al grupo de los discípulos y les dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos de la administración. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea: nosotros nos dedicaremos a la oración y al ministerio de la palabra.» La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo, a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba cundiendo, y en Jerusalén crecía mucho el número de discípulos, incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

Que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, la piedra viva desechada por los hombres, pero escogida y preciosa ante Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción del templo del Espíritu, formando un sacerdocio sagrado, para ofrecer sacrificios espirituales que Dios acepta por Jesucristo. Dice la Escritura: «Yo coloco en Sió una piedra angular, escogida y preciosa; el que crea en ella no quedará defraudado.» Para vosotros, los creyentes, es de gran precio, pero para los incrédulos es la «piedra que desecharon los constructores: esta se ha convertido en piedra angular», en piedra de tropezar y en roca de estrellarse. Y ellos tropiezan al no creer en la palabra: ese es su destino. Vosotros sois una raza elegida, un sacerdocio real, una nación consagrada, un pueblo adquirido por Dios para proclamar las hazañas del que os llamó a salir de la tiniebla y a entrar en su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no temble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí. Si me conocéis a mí, conoceréis también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto.» Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta.» Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace sus obras. Creedme: yo estoy en el Padre, y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. Os lo aseguro: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores. Porque yo me voy al Padre.»

«Qui em veu a mi, veu el Pare». Aquesta imatge del salteri del duc de Berry il·lustra la profunda intimitat de Crist amb el Pare. Biblioteca Nacional de França (París)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 14,5-18 / Sl 113B / Jn 14,21-26
- **dimarts**: Ac 14,19-28 / Sl 144 / Jn 14,27-31a
- **dimecres**: Ac 15,1-6 / Sl 121 / Jn 15,1-8
- **dijous**: Ac 15,7-21 / Sl 95 / Jn 15,9-11
- **divendres**: Ac 15,22-31 / Sl 56 / Jn 15,12-17
- **dissabte**: Ac 16,1-10 / Sl 99 / Jn 15,18-21
- **diumenge** vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 8,5-8.14-17 / Sl 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a).

La vida humana és plena de dificultats i d'incerteses de tota mena. Avui més que mai vivim preocupats i neguitosos pel present i pel futur, per nosaltres mateixos i per persones que coneixem i estimem. El nostre entorn ens empeny a un ritme accelerat, que ens aboca a la pressa i, en definitiva, a l'estrès. En aquest ambient, costa de trobar lloc per a la calma, el silenci i la tranquil·litat. Molta gent recorre a solucions extremes per aconseguir una mica de serenitat: fàrmacs, tècniques de relaxació, tractaments psicològics...

Jesús convida els seus seguidors a asserenar-se i a confiar en ell. Els devia veure també excessivament preo-

cupats. Davant les paraules de Jesús, ells volen tenir informacions, certes, seguretats. Tomàs li fa preguntes, Felip també... Jesús els va fent veure que la pau que ell ofereix no és un tancar els ulls davant els problemes, ni una despreocupació o una fugida de la realitat. El seu argument per convèncer els deixebles que s'asserenin és la perspectiva de viure per sempre en la casa del Pare, és la confiança de qui es mira les coses des de l'eternitat i l'amor de Déu.

Jesús reconforta els deixebles quan de fet ell es troba a les portes de la mort. Però sap que està en mans del Pare i que pot confiar-hi plenament. No es deixa aclaparar pel sofriment immi-

nent, perquè ja mira més enllà i sap entreveure els braços acollidors del Pare que l'esperen. Per això afronta la passió amb fortalesa, sense angoixa, i fins i tot és capaç de transmetre pau als seus deixebles.

Cap sofriment ni cap fracàs no haurien de treure'ns la pau del cor, perquè la serenitat no depèn dels esdeveniments, per més positius o per més negatius que siguin, sinó de la fortalesa interior i de la capacitat de veure-hi més enllà de les aparences, de tenir una perspectiva àmplia i esperançada sobre la pròpia vida i sobre la història humana. La pau no ve de tenir-ho tot controlat, sinó de confiar.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Isaac (2)

Un punt de trobada interreligiosa

En el text del sacrifici d'Isaac (*Gn 22*) també podem veure un punt de trobada amb altres religions. Cal recordar que la Bíblia no és l'únic llibre sagrat que recull la història d'aquest sacrifici. L'Alcorà també ho fa. La festa del xai, coneguda també com festa del sacrifici (Aid al Adha) o la festa gran (Aid el-Kebir) commemora el sacrifici realitzat per Abraham —Ibrahim.

Segons l'Alcorà (Sura 37), Ibrahim va tenir un somni segons el qual havia de sacrificar el seu fill. En aquest cas la víctima del sacrifici és Ismael —Jsmail—, el fill que havia tingut amb l'esclava Agar i que seria l'avantpassat dels pobles àrabs. Quan estava a punt de sacrificar el seu fill, Ibrahim rebé l'ordre de Déu de descanviar-lo per un xai.

Aquest fet té una gran importància per a l'islam: implica l'abolició dels sacrificis humans. A més, Ibrahim és confirmat

com *hanif*, perquè cercava sincerament la voluntat de Déu i es deixava travessar per Ell com la llera d'un riu deixa transitar l'aigua de manera que arriba a identificar-se amb Ell.

Potser no seria una mala idea celebrar amb més solemnitat la festa del sacrifici d'Isaac en la litúrgia cristiana. Recordem que el sacrifici d'Isaac és vist com una prefiguració de la crucifixió de Crist. L'infant que carrega la llenya de l'holocaust a les seves espatlles ens evoca el Jesús que carrega la creu camí del Calvari. Seria una manera de commemorar que el Déu de la Bíblia no demana sacrificis d'infants, un salt de gegant en el procés de configuració de les religions. I, a més, disposaríem d'un lloc de trobada amb els musulmans que ens permetria veure els punts que ens uneixen més que no pas els que ens separen. Seria un gest de reconciliació entre Isaac i el seu germà Ismael.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

El retorn de la màgia narrativa

La tirada de l'ésser humà de totes les latituds cap a la narració prové del fet que hom està plenament convençut que les narracions, millor que les aproximacions discursives o que les definicions de la realitat amb el concurs dels conceptes, expressen plàsticament i dramàticament la veritat, sovint tràgica i abrupta, de l'existència humana.

No hi ha dubte que la narració, a causa de la seva proximitat amb la saviesa, posseeix sempre una orientació pràctica que permet respondre aquelles qüestions que es plantegen els éssers humans i que, per diverses raons, no poden ser solucionades per mitjà de l'aplicació dels codis vigents i socialment sancionats.

La narració és una de les formes més impactants de comunicació i s'oposa frontalment a la simple informació. La informació, sovint amb una velocitat immensa, s'esgota a si mateixa en el mateix moment en què apareix com a nova, sensorial i sorprenent. La narració, en canvi, mai no s'esgota en el seu proferir-se en aquí i ara concrets, sinó que manté intactes les seves forces espirituals acumulades i és capaç de desplegar les seves potencialitats —positives o negatives— en contextos nous. Walter Benjamin apuntava que la informació solia ser la comunicació industrialitzada i comercialitzada, mentre que la narració, en si mateixa, podia ser considerada com «la forma artesanal de la comunicació».

La narració tant pot ser un mitjà eficaç per donar consol i ajuda a persones que es troben en situacions de la màxima precarietat i angoixa, com pot articular narratives amenaçadores i desestabilitzadores de la salut física i mental dels individus i els grups humans.

Tot plegat no hauria de sorprendre gaire: la màgia de la paraula narrada és tan antiga i eficaç com la mateixa humanitat.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

Felicitem el nostre col·laborador, P. Lluís Duch, que ha estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi. El P. Lluís Duch, monjo del monestir de Montserrat, és antropòleg i expert en fenomenologia de la religió, i ha estat guardonat perquè «ha excel·lit singularment en l'estudi dels llenguatges dels universos simbòlics i mítics i la seva concreció en la vida quotidiana del nostre temps. Professor de teologia i d'antropologia, la seva obra es posa encara més en valor a mesura que n'augmenta la projecció internacional».

SANTORAL

22. ✚ Diumenge V de Pasqua. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. iv); sant Ató, bisbe.

23. Dilluns. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. Dimarts. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesial; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs., beat Joan Prado, prev. i mr.

25. Dimecres. St. Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; St. Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; Sta. Maria-Magdalena de Pazzi (Florència

1566-1607), vg. carmelitana; St. Urbà I, papa (222-230) i mr.; Sta. Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); Sta. Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. Dijous. Sant Felip Neri (Florència 1515-Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. Divendres. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada 1811-Barcelona 1871), prev. i fund.

28. Dissabte. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

EDUCAR

Los síndromes de Peter Pan y de Wendy

Debemos al novelista escocés sir James Matthew Barrie la creación del popular personaje de Peter Pan, en 1902. A través de Peter y de sus compañeros el autor consigue crear el mito de la infancia perenne, del niño que se niega a crecer, que no quiere convertirse en adulto. A Wendy, que le pregunta cuántos años tiene, Peter le replica incómodo: «— No lo sé, pero soy muy joven: no quiero ser mayor jamás. Quiero ser siempre un niño y divertirme.»

Un niño de nueve años, que se aferraba a toda costa a su infancia, me confesó muy serio en la consulta: «Doctor, es que a mí me ha pasado el tiempo muy rápido». ¿Están muy extendidos los síndromes de Peter Pan y de Wendy? Pues parece ser que sí, a la vista del ingente volumen de personas adultas que manifiestan conductas inmaduras, más propias de edades infantiles.

Al respecto, cuentan que, en cierta ocasión, un escritor y político francés preguntó a un viejo párroco qué había aprendido de la humanidad a lo largo de sus cincuenta años de confesionario, y el sacerdote le contestó al momento: «Que la gente es menos feliz de lo que creemos y, sobre todo, que no existe ni una sola persona que haya crecido del todo.»

Así pues, esta dificultad del ser humano para *crecer* del todo, constituye un problema que denominamos *síndrome de Peter Pan* para los varones y *síndrome de Wendy* para las mujeres. Los podemos definir como trastornos psico-emocionales caracterizados por una falta de voluntad de madurar, de alcanzar la plenitud de las potencialidades que hay en cada uno. Son chicos inseguros, sin autonomía, con miedo a asumir responsabilidades propias de su edad, que no ven nada claro eso de crecer.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JOAQUIM CERVERA

Crítica des de l'estimació

El sociòleg i teòleg Joaquim M. Cervera ha elaborat un estudi escrupolós sobre l'Església a Catalunya. Sota el títol *Església, mare i creu* (Edicions Saragossa), Cervera presenta una obra amb una primera part que és una reflexió sobre la situació actual, tenint en compte el context social cada vegada més pluralista, democràtic i laic; mentre que a la segona ofereix una sèrie de propostes concretes, «fetes amb la intenció d'avançar». L'autor convida a defugir el *no s'hi pot fer res* i fa una crida «a la resistència activa amb la convicció que tota crisi, gestionada amb amor, pot ser la porta per a una necessària i profunda transformació positiva».

A partir de la seva anàlisi exhaustiva, què destacaria de la situació actual de l'Església?

Crec que ens costa trobar un nou llenguatge que transmeti el tresor de l'Evangelí avui. No acabem d'estar prou al costat dels més necessitats, de donar-los veu, i que siguin els protagonistes dins les nostres comunitats. Ens lamentem de la manca de vocacions sacerdotals i potser no valorem prou la quantitat de vocacions de laics i laiques que treballen i tenen ganes de ser-hi més per la marxa de les comunitats. Hi ha una manca d'horitzó i de treball pas a pas per anar construint un nou model d'unitats pastorals en els nostres bisbats, on es reconegui tot tipus de comunitat cristiana: parròquies, moviments, escoles cristianes, santuaris, grups i comunitats...

Es pot dir que com més l'estimem més la podem criticar, per fer-la millor?

Exactament: com més l'estimem, menys en podem ser indiferents i ens fan patir tant les seves incapacitats com els símptomes de malaltia, de decadència, i les queixes que a vegades són poc fecundes si no van acompanyades de propostes serioses i possibles.

Quin missatge s'ha d'endur el lector del seu llibre?

Un missatge sobretot d'esperança, que val la pena tirar endavant experiències pastorals innovadores, provar-les i estendre-les. També que cal treballar per treure les pors i ajudar perquè la gent d'Església no percebi el canvi com a catàstrofe i enfonsament de la institució. I que és important que els nostres dirigents escoltin la veu del Poble de Déu, coneguin les experiències i col·laborin a millorar-les i a estendre-les amb projectes globals de conjunt, de comunió, que obrin futur per tal que l'Evangelí continuï viu.

Òscar Bardaji i Martin

Confirmacions a Sant Esteve d'Andorra la Vella

Divendres dia 6 de maig, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 40 adolescents i joves de la parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella. L'acompanyaven en la celebració eucarística que va presidir Mn. Ramon Sàrries, Rector de la parròquia i Arxiprest d'Andorra, Mn. Blai Fortuny, el P. Joaquim M. Folqué, salesià, i Mn. Cinto Busquet.

Tot explicant la simbologia del gran ciri pasqual encès al presbiteri durant el període pasqual, l'Arquebisbe d'Urgell subratllà la importància de ser portadors de llum en un món que té necessitat de veure-hi, de trobar un sentit a l'existència: «Jesús és la veritable llum del món, i seguint-lo, tots nosaltres estem cridats a ser, amb Ell i com Ell, llum del món. Nosaltres no som la llum, no la posseïm en nosaltres mateixos sinó que la rebem del Senyor, així com la llum que no té llum pròpia sinó que reflecteix la llum que li arriba del Sol».

Confirmacions a Santa Eulàlia d'Encamp

Dijous 5 de maig al vespre, 37 fidels de la parròquia de Santa Eulàlia, entre els quals també alguns adults, van rebre el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Santa Eulàlia d'Encamp durant la celebració eucarística presidida per Mons. Joan Enric Vives i concelebrada pel rector, Mn. Xavier Esplandiú, pel vicari, el salesià P. José Miguel Larrión, i per Mn. Cinto Busquet, secretari particular. L'Arquebisbe d'Urgell expressà públicament la seva alegria pel ràpid restabliment de Mn. Esplandiú després de la intervenció quirúrgica a la qual s'ha hagut de sotmetre recentment. Entre els confirmands, un bon grup pertanyien a la comunitat portuguesa molt present a la parròquia, als quals Mons. Vives encoratjà especialment en aquest període en què els efectes de l'actual crisi econòmica mundial, tant a Andorra com a Portugal, es fan sentir fortament en moltes famílies.

Mons. Vives assisteix en nom d'Andorra a la beatificació de Joan Pau II a la plaça Sant Pere

Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va assistir diumenge 1 de maig representant el Principat d'Andorra, a la cerimònia de beatificació del Papa Joan Pau II, acompanyat de l'Ambaixador davant de la Santa Seu, Excm. Sr. Miquel Àngel Canturri.

Mons. Joan-Enric Vives va remarcar, glossant el contingut de les paraules del Sant Pare durant la cerimònia, que Joan Pau II és un model de fe que ens continua beneint des del cel. El Sant Pare Joan Pau II va ser un home molt proper al Principat d'Andorra —va continuar dient Mons. Vives— ja que va ser el darrer Papa que va presidir amb la seva imatge les sessions del Parlament fins al 1993.

«És un dia de molta alegria per a tota l'Església universal i d'una manera especial per a Andorra: no hem d'oblidar que el Papa Joan Pau II, va ser l'últim que ha estat present a través de la seva fotografia en el nostre parlament durant molts anys. Jo li he pogut comentar això al Papa Benet XVI durant la meua salutació, que hi havia un motiu de més gran joia per al Principat d'Andorra, perquè teníem la sort de tenir Joan Pau II com algú molt de casa, algú molt estimat... Així mateix, em va nomenar a mi Bisbe, primer Auxiliar de Barcelona i després Coadjutor i Bisbe residencial d'Urgell. No només és un gran Papa i molt sant, sinó que la seva projecció arriba a tot el món. Aquest és un element a destacar també per a Andorra, i per a les seves institucions, per a tot el país, per a tots els ciutadans que ens ens en sentim deutors. Igualment també tot el Bisbat d'Urgell.»

Joan Pau II ha estat proclamat Beat davant d'un milió i mig de fidels a la Plaça de Sant Pere del Vaticà. El Papa Benet XVI va recordar com Joan Pau II, amb el seu testimoniatge de fe i de coratge, ha ajudat el món a no tenir por de sentir-se cristià i de formar part de l'Església. També va dir que ha obert la societat i la cultura, els sistemes polítics i econòmics a Crist i que ho ha fet amb la força d'un gegant, una força que li venia de Déu. Va recordar, en aquest sentit, la famosa frase de Joan Pau II: «No tingueu por, obriu de bat a bat les portes a Crist!»

Benet XVI convidà els centenars de milers de persones congregades i els qui ho vivien a través dels mitjans de comunicació a seguir «l'exemple de fidelitat i amor a Crist que ens va deixar com a preciosa herència» i va fer vots perquè el Beat «des del cel ens acompanyi sempre, perquè la fe dels nostres pobles es mantingui en la solidesa de les seves arrels, i la pau i la concòrdia afavoreixin el progrés necessari».

Eren presents a l'acte 16 caps d'Estat —entre ells el Copríncep i Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives—, i els representants de cinc cases reials, a més de nombroses delegacions oficials i representants diplomàtics de països d'arreu del món.

Mons. Joan-Enric Vives va honorar les despulles de Joan Pau II, alhora que ho van fer les autoritats civils assistents, immediatament després del Sant Pare i els Cardenals. I va poder saludar personalment Benet XVI a la Capella de la Pietat, en acabar l'acte.

A la tarda del dia va assistir acompanyat de l'Excm. Sr. Ambaixador d'Andorra davant la Santa Seu a la recepció diplomàtica oferta per la nova Ambaixadora d'Espanya, Excm. Sra. M. Jesús Figa a l'Ambaixada Espanyola a Roma. I l'endemà va concelebrar en la solemne Missa d'acció de gràcies pel nou Beat que va presidir el Cardenal Secretari d'Estat Tarcisio Bertone a la plaça de Sant Pere.

La nova Sindicatura d'Andorra es troba amb el Copríncep

La nova Sindicatura del Consell General d'Andorra, Vicenç Mateu i Mònica Bonell, va fer una visita institucional al Copríncep el passat 5 de maig al Palau Episcopal. El nou síndic d'Andorra, va refermar uns dies abans a Ràdio Estel-Principat, en la primera entrevista que va concedir als mitjans després de la seva elecció, el vincle institucional entre el poble andorrà i els coprínceps. Va advocar per una nova manera de fer política al parlament des del consens i el diàleg, va apostar per cercar l'encaix d'Andorra amb Europa sense complexos i va acabar desitjant que les persones recuperin la il·lusió en el futur, apuntant que cal que l'economia estigui al servei de les persones. Les declaracions les va fer al programa d'actualitat matinal «El primer cafè», conduït per Ignasi Miranda. Vicenç Mateu considera que s'han de trobar les fórmules de diàleg i de consens per què es puguin fer les lleis amb les aportacions de tots els grups.

L'ex-cap de govern s'acomiada del Copríncep

L'ex-cap de govern d'Andorra, Jaume Bartumeu, va fer una visita institucional al Copríncep per acomiadar-se en finalitzar el seu mandat al capdavant de l'executiu andorrà, i després que ha estat elegit conseller general. La visita es va dur a terme en el Palau Episcopal i Mons. Joan-Enric Vives l'hi va agrair la seva valuosa tasca al llarg dels darrers dos anys.

LA PLETA

Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Girona

El dia 4 de maig es va celebrar a Girona la XXV Trobada Interdiocesana de Vida Creixent, amb una participació de quasi mil persones dels bisbats de Catalunya i Balears. Del nostre d'Urgell eren 41, repartits en dos autocars, un que sortia d'Andorra i l'altre de la Seu d'Urgell.

Els actes de la trobada s'iniciaven a l'excol·legiata de Sant Feliu —nom del màrtir del qual portava el nom l'antiga església paleocristiana, sobre la qual s'erigí l'actual— on es troba la capella i el sepulcre del Patró de la Ciutat, Sant Narcís. Va donar la benvinguda el seu Rector i Delegat episcopal de Litúrgia, Mn. Joan Baburés.

Una mica abans del migdia en Pere Canaleta President-coordinador de Girona, agraià la presència a aquesta trobada i donava peu a les salutacions de part del president de Vida Ascendente Guillermo Aparicio, del President interdiocesà Sergi

Òliba, i de l'Alcaldessa de la ciutat Anna Pagans. Seguidament es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel Bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, i concelebrada pels Bisbes emèrits de Girona, Mons. Jaume Camprodon, Mons. Carles Soler i Mons. Uriarte, Bisbe emèrit de Sant Sebastià i per més de trenta preveres procedents de les 10 diòcesis entre els quals hi figuraven els respectius consiliaris diocesans. Urgell estava representat pel con-

siliari Mn. Josep M. Solé d'Andorra la Vella, havent-se excusat Mn. Manuel Pal.

A l'homilia Mons. Francesc Pardo va fer referència al programa evangèlic de les Benaurances que s'havia proclamat, i que va resumir com «la felicitació de Jesús», que feia extensiva al moviment. També ens agraià als membres del moviment el compromís i ens encoratjava a seguir treballant al servei de l'Església, «amb fermesa, fidelitat, amor i humor», tot referint-se al text dels Fets dels Apòstols de la missa.

En finalitzar la celebració molts dels fidels van poder venerar les relíquies de Sant Narcís, patró de la ciutat i la diòcesi, que excepcionalment eren exposades aquest dia. També es podia recollir el tradicional cotó que es lliura en la festa del 29 d'octubre.

M. Carme Ribes
Presidenta de Vida Creixent